

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a atrassats des 2.ª tom...	0'05 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT PINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT. N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos... 0'85
1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos... 1'50
1 any.....	5'00

UN ATEO.

Ateos qu'heu sían de bò no n'hi ha ni sòls un; ara braveljadors qu'heu vulguen esse n'hi ha a balquena, homos que fan gala de materialistes sense sèbre lo qu'es es materialisme; homos qu'es négan s'ànima y qu'axí mateix vòlen essè homos; criatures tocades de sa caixa de Sant Pere que vòlen passà per persones il·lustrades no més que negant ó renegant de Deu; vat-aquí *ateos*; y *ateos* de lo milloret qu'es pas-satja.

Tenich un mitx amich méu que perteneix a n'es grèmi; es un atlòt decent, liurat, que no's capàs de fé mal à ses pedres; diu qu'es despreocupat, que no creu en cap religió, y que si bé s'idèa de Deu es bona, no per axò deixa d'essè una idèa falsa. Coneix ses òbres de sa més avansada filosofia, ha estudiat molt, ses nits les passa vetllant y es dies pensa que pensa. Pareix una persona il·lustrada.

Un decapvespre passava per un carré estret y homit quant vaitx sentí que me cridavan p'es méu nòm; vaitx alsá es cap y vaitx veure qu'era es méu amich. Vaitx pujá s'escala mitx concirós, puis feya temps que no'l havia vist, y després d'una afectuosa acullida, es méu amich me fé assèure per prendre repòs, volgient per fòrsa que tastàs un glopet de rom que me donà la vida. Conversàrem llarga estona de còses indiferents; de sa salut primé, després de política, de música, de tòros, d'Espanya, des negòcis, y per final, es méu amich toca es punt de sa religió. Aquí ja vaitx demostrá impaciència per fugí, vaitx doná per escusa que frissava molt, qu'era precis despedirmè amb molt de sentiment méu, però qu'era precis. Es méu amich no feu cas de ses méues excuses sinó qu'al contrari, me fé axecá acompanyantme à n'es séu despaitx, un quarto de modesta apariència y molt ben arregladet. Axí mateix cridá sa méua atenció es desordre en qu'es trobavan es llibres; llibres per demunt sa taula,

llibres p'en tèrra, llibres per demunt ses cadires, y llibres fins y tot per dins els escupidós; un bordell com allò may en sa méua vida s'havia vist, vaitx quedá estorat, vaitx sonriure, preguntant lo més innocent del mon si aquell desordre naxia de qualque estravagancia d'es méu amich ó si feyan dissapte en bòn dilluns que mos trobavam.

—No, (me respongué es méu amich,) es que jò som un poch dexat, y tot va com vá: ja heu veus....

—¡Ah! (vaitx dí jò fent sa mitja,) es que totes ses persones il·lustrades pateixen d'es mateix defecte; axò indica qu'ets un sábi, aquest cuartó sembla un verdaté nin de filosofia....

—Estudi y un poch..... però tant com sábi...

Vaitx sonriure y me vaitx assèure axí com vaitx porè després de mitj' hora de llevá papés de demunt sa cadira. Veya s'arroxada que s'en venfa; al manco un discurs de filosofia de dos kilòmetros y mitx, llavors conseys y pensaments, després es pròlech de qualque llibre qu'hagués comensat es nòstro héroe; sòls demanava à Deu que no fos víctima expiatòria d'un discurs xiflat; al menys qu'hey hagués qualque mica de saynete per entre y entre. Y axí va essè efectivament.

L'homo s'assegué tot sèrio y grave y després d'un curt exòrdi de moral universal (moral que no vaitx entendre) comensá es méu amich un discurs filosòfich des més retumbants que may havia sentit. Vat-aquí extractat es séu hermós discurs.

Lo primé explicá sa formació del mon; sa naturalesa d'els sers vivents, ses edats primitives, lleys y costums de sa primera societat, s'idèa de Deu, moralitat d'aquesta idèa, origen de totes ses religions; resumint aquesta part amb sentències y pensaments es més originals y poètics.

Es méu amich descansá y jò contava ses bigues, es méu amich creguent essè escoltat amb atenció amistosa s'inflava de vanagloria, jò més franch y més senzill encenia un xigarret murmurant aquella paraula:

—Deu me dó un sach de paciència.

Però no hey havia remey, era precis agontá aquell diluvi de desbarats que com à granissada sortia de sa boca des méu amich: no poria riure, no poria tossí, no poria fé es distrèt, no poria anarmèn: hagués estat axò una falta de companerisme y de bona amistat; cavallé fins allà d'allà, aquest es es méu vici.

Va reprende fòrsa y es nòstro jove torná obrí sa boca essent sa séua primera paraula:

—No hey ha Deu.

Y un puput no va essè com aquella criatura; parlava p'es colcs, p'es nas, per ses oreyes; creya cèrlament qu'es tornava lòco, encare que després me vaitx sossegá pensant qu'un xiflat no té perill de morí à Sant Bòy. Allò era una cotorra que li havían donat pá amb ví, tot sortí à llum, es Pare nòstro, es Crèdo, Iglesias, cerimònies, capellans, y frares, y mònges, y ¡que se jò que més! Ses vènes des séu còll s'inflavan, ets séus uys semblavan dos uys d'òliba, sa séua cara una cara pintada de sanch de bòu; és cabeyas arrevxinats, es brasos violents, ses mans nervioses y moradenques, y jò tot tranquil, pacífich, mans plegadas escoltava aquella brillant peroració com aquell que sent ploure ó com aquell qu'escolta una brega des veynat; demanant amb ven baixa si es nòstro héroe era homo realment, ó cá rabiós d'aquells que trèuen à n'els tòros.

Es cap derré va callá, me doná temps de preguntarli amb tò de bèfa:

—¿Estás llest?

—Sí, (respongué satisfet de sa séua oratòria.)

—¿Dius qu'ets ateo?

—Y bé heu som. No crech més que amb sa ciència.

—¿Y amb so pensament?

—També, però sa sanch es es pensament.

—Ben fet. Ydò els animals pensan.

—Sí.

—Sòls que no vòlen fé ús de sa paraula per no amollá desbarats.

—Si heu dius per mí....

—De cap manera; es precis essè llògichs, si sa sanch es sa vida moral y material y sa sanch es es pensament, còm més sanch tenga un, més alt ha de pensá. Un ase.....

—Es que...

—Deixèm dí. Un ase ha de pensá més que nòltros, per fòrsa ha d'essè més sábi que nòltros, jò, heu crech, al manco en dona pròyes, ¿no es sa modèstia sa companera inseparable de sa sabiduria? ¿has vist may animal més modest que s'ase? ydò es es més sábi; més que nòltros al manco.

—¡No! axò may.....

—¿Creus amb ses matemàtiques? ydò lo que te dich es un principi matemàtic de primera fòrsa. Sa sanch es es pensament, ydò còm més sanch hey haja, més pensarà una criatura sia de sa casta que sia, es còs no significa res; sa màquina es secundaria, sa sanch es el tot.

—¡Ah! (s'atreví à exclamá es nòstro héroe obrint una boca còm es portal nòu de sa Diputació;) es que jò crech que s'homo es s'única criatura perfecta à n'el mon.

—¿Sa que comprèn més?

—Sí.

—¿Sa que té més llibertat?

—¡De manera!

—¿S'única que distingeix es hé d'es mal?

—Sí.

—Idò, no tornes dí que sies ateo.

—¿Perque?

—Perque un ateo de còr no creu amb aquestes beneytures.

—¿Idò amb que creu?

—¡Sòls creu amb una còsa!

—¿Amb que?

—¡Amb s'aygordent!!

L'homo quedá espantat còm es blat de l'any tretze y jò vaitx sortí correns fugint d'aquella casa lo mateix qu'un quant fuitx de sa fam.

F. G.

À UNA TÓRTERA

(IMITACIÓ.)

¿Tortsereta misteriosa,
Perque triste sempre cantes?
¡Assustada y tremolosa
Poruga de tot t'espantes!

Quant veus que m'estich soleta
T'en vens à n'el meu costat
Fent sempre la cansoneta
Qu'entristeix mon còr nafrat.

Canta, canta dolsament
Tèndre y bona companera,
Qu'el teu murmur innocent
Recòrda m'edat primera.

Tú sempre estás jamegant,
Y jò suspir, vida mfa.
Igual es el nòstro cant
De dòl, sense melodia.

Jò sé, bella tortsereta
Perqu'es que cantes axí:
T'ahores y m'ho vòis dí
Fent la triste cansoneta!!

¡Ah! jò també
Vaitx à contarte
Un dols recòrt
Que mon còr guarda,
De quant ditxosa
Sempre cantava.
De quant volia
Per adornarme
De gaves flòrs,
Bellas garlandes;
Y etxarovida
Alegre y sana
Sempre riallera
La méua cara
Apròp tenia
El que jò amava
Que sempre en deya:
«Ets el meu àngel,
Tú ets ma vida,
Tú ma esperansa!
Abans morirme
Que jò olvidarte!»
Mentres goijosa
Jò el contemplava
Jurant, ja may
Amarne d'altre....
Més, ¡Tortsereta,
Tú sempre cantes!
¿Que no m'escolltas?
¡Ah! tú no callas;
Tú no'm comprens!
Tú no n'ets pausal!
Si jò la vida
Pas contristada!...
¡Ay, Tortsereta!
Tú m'acompañas:
¡Quant veus que plòr
Tú sempre cantes!!

UNA SEUVATGINA.

UN POBRE ERRAT DE CONTES.

Perque vejeu estimats lectors lo importantíssim qu'es s'endeviná fins allá about es possible s'inclinació des vòstros fiys; lo poch convenient qu'es es donarlós una carrera contraria á ses séues inclinacions; y lo qu'encara es pitjó, es volerlosné fé prendre una a ó b quant apenes son bons per está tot lo dia aferrats à n'es manech de s'axada, es qu'he pensat contarvós demunt aquest setmanari lo que succehí à un pòbre pare vertaderament errat de contes.

Heu de sèbre qu'aquest homo havia nòm l'amo'n Rafel, y d'els tres fiys que tenia, En Juan, En Pèp y En Gabrièl, se passá p'es cap de doná à s'últim sa carrera de capellá y per lo tant comensá ja en s'infancia d'aquest à dí à tothòm:

—Aquest bergantell nòstro ha d'essè capellá, y si l'hey arrib à veure li deixaré ses cases y será es nòstro consòl quant serèm ja més entrats amb àns.

De mal principi partia aquell sant homo à pesá d'es seu bòn fi preten-guent fé essè En Gabrièl capellá per s'interés de ses cases, tant si aquest se sentia cridat à tan alt ministèri còm no, essent que desgraciadament no s'hi sentia; y dich desgraciadament perque els qui no s'hi senten cridats, y per fas ó per nefas, es es dí, per consideracions ó à son pare, ó à sa mare, ó à n'aquest, y à n'aquest altre arrufan ses espalles y quantre sa séua voluntat y moltes devegadas per pò de garròt ó altres herbes, diuen lo contrari de lo que sentan à n'es seu interiò, ó no lò-gran es desiljos des qui los ténen una estimació mal entesa, ó si los lògran (lo qu'es pitjó per ells) moltes vegades voreu que son sa nòta discordant y sa deshonra de sa classe entera.

En Gabrièl afortunadament se trobá comprés à n'es número d'els primers.

Essent encare atlotòt, son pare l'en-viá à Ciutat per aná à cursá es primer any de llatí, y si hé no se trobava à n'es cás de no podè pagá sa despèsa, tengué mañes y trasses perque es señó accedis à tenirley à ca-séua y que men-jás à sa taula d'els criats.

Fins aquí tot anava vent en popa, pe-rò còm ses còses d'aquesta miserable vida son tan poch constants, no tardá molt de temps son pare d'En Gabrièl à sèbre qu'aquest no passava gran cuy-dado d'els llibres y que la còsa no mar-xava del tot bé.

Que fa éll, enganxa es mul à n'es carretó, y de cap a Ciutat falta gent.

Arribat à ca's señó y després d'ha-verlò saludat y fet à sèbre es motiu de sa séua visita, encara pogué afagi à n'es càrrechs que tenia pensat fé à n'es seu fí els que d'aquest li fé es señó, y qu'entre els quals, si mal no recòrd, n'hi figurava un que no deixa d'essè original. Aquest era qu'havent sentit es señó algunes vegades gran truy y bogiòt à n'es cuarto de s'estudiant aprofitat y haventsenhi anat de punte-tes per observá sa causa d'aquell des-vèr, l'havía trobat que'n lloch de fu-yatjá en Miguel s'entretenia tot satisfet ¿à ne qué dirian?.... s'entretenia ydò ballant un copèu.

L'amo'n Rafel que ja estava més cre-mat qu'un diné de néu s'en aná à cercá es seu fí y li fé un sermó d'aquells de piñòl vermay, amen de qualque batcolla-da que'l feya pegá de morros p'en terra y que supòs serían per ficsarlí més ses ideás qu'estava desmenussant

A tot axò lográ solament còm à dis-culpa qu'En Gabrièl li digués que si no estaban contents d'ell es séus mès-tres, era degut à qu'es señó li feya fé moltes de feynes que s'en duyan es temps de s'estudi.

Ja no podia s' allòt cometre més gran indiscreció que diguent semblant cosa davant es señó qu' únicament un parey de vegades l' hi havia fet pujá una petita jarreta d' aygo à s' hora precisa de posarsé en taula; y aquí vá essé *Troya*, perqu' es señó incomodat, y amb molíu, d' aquella travesura d' En Gabriél, va dí à son pare d' aquest, que 'l s' en dugués allà ahont bé li acomodás, perqu' éll no volia ni havia volgut may que d' aquest mòdo s' abusás de sa séua bondat y paciència, y que per lo tant d' aquell día en davant no volia es séu fíy à dins ca-séua.

L' amo 'n Rafel no gosá replicá, tal vegada per pò de més graves dañs, y axí, no tengué altre remey qu' aná à veure si à n' es Seminari, amb s' escusa de qu' allà vigilat continuament pe' s' mateixos professors, s' allòt faria més bonda, voldrian admetrerli En Gabriél.

A n' es Seminari que ja 'l conexian, al principi feyan l' onclo; però fós que esperassen esmena ó que se compades-quessen de son pare, à la fi accediren, y aquella mateixa nit ja hey romangué.

No creguen ara qu' En Gabriél fés molta de bonda per allà dedins, perque à s' havé d' estudiá per fòrsa s' hi agregava una vigilancia completa, y ademés es veurersé privat de llibertat, lo que no contribuí poch à que se renegás més aviat à estudiá, fins à tal punt, que vejent es séus mestres que no 'n podian trèure aguyé, resolguéren enjagarló, diguentli que no tornás pujá pús aquella escala.

Vat aquí l' homo al mitx des carré y amb sa dura precisió de prendre ets atapins de cap à ca-séua.

Una vòlta vá esserhi resolgué posarsé per mestre d' escola, y considerau ànimes devòtes, quins deixebles sortirian d' aquell gran mestre, que no essent hò per aprende per éll, se posava à ensenà à n' el pròxim.

Es ben vé aquell adagi mallorquí que diu à *malfané mudaulí sa feyna*: y el tal adagi es completament aplicable à n' es nòstro *héroe*, que cansat ja de sa séua professió resolgué anarsén à Ciutat y amb un poch d' empenho que posá p' es mitx logrâ que 'l fèssen Monicpal.

Sa séua pòca simpática y casi vos diré triste figura, que poch més ó menos ja revelava qui era éll, bastá perqu' ets allòts ciutadans, que sòlen essé de ses tayadures de Judes, l' empenguessen quantre éll, de manera que sempre el movían y se rêyan d' éll que era un contento, y còm per afagitó li davian unes quantes pagues y es padás li justetjava fins à n' es punt de que sovintet vèya ballumes amb un hòn sòl, resolgué presentá sa dimissió y prová un' altre cayre que li dugués més conveniència.

L' homo comensá à pensá y trobá que lo que més li convenia era vendrersé per soldat. Heu posá en planta, y quant

comensava à fé carrera que 's trobava sargent, en lloch de reganxarsé, y còm ja havia cumplít es determiní perque s' havia venut, tirá es sabre, tornant à ca-séua sense un centim per sa senzilla rahó que los havia gastat tots.

Son pare qu' era tornat veyet, creguent qu' es séu fíy hauria cobrat coneixement, resolgué posarló à sa feyna, però éll qu' havia tornat amb ses mans nines y estava avesat à viure esquena dreta, va dí que no 'n volia; y l' hauriau vist tot lo dia passetjantsé còm un perdut, de mòdo qu' era sa deshonor de ca-séua, no fent petjada bona hasta es punt de fé torná à son pare beninòy.

Are, digau vòltros, si hauria acertat més aquell hò de l' amo 'n Rafel posant es séu fíy à sa feyna, que no fentlò estodiá, per lo qual era inútil y tal vegada no hauria estat causa de que se criás un malfané y s' hauria estalviats molts de disguts.

Per axò, pares y mares, antes no fas-seu emprendre una marxa determinada à n' es vòstros fíys; observaulós bé p' es quatre cayres y encomanau sa resolució à Deu y voreu còm Aquell qu' assisteix à tothòm farà qu' obtenguen millós resultats qu' es qu' obtengué obrant de pur capritxo l' amo 'n Rafel; quí, apesá d' es séu hòn fí, pensant señarsé se tregué ets uys.

AREMICH MORAPS Y SEJA.

A N A ***

Tota contenta y alegre
Encara 'm pens que te veitx
Passetjarte, joh, dolsa nina!
S' estiu passat p' el pasetix.

Y mentres qu' à ta mareta
Asseguda la tenies,
Llavò reyes y folgaves;
Llavò, llavò 't diverties.

A ses amigues cercaves:
Y amb ellas, sempre corries,
Tant xarraves, que 't dich vé:
Una lòca parexies.

Y mentres tant, à derrera,
Seguinte sempre la pista,
Duyes un esbart de pollos
Que no 't perdían de vista.

Axí còm tú sòls mirá,
Los miraves y los rêyes;
Y... jja 'u crech! à pòch à pòch
D' un en un tús los te fèyes.

Y axí, una vegada amb un,
Un' altre vegada amb s' altre,
Tení, còm tú tanta prèssa
Dins es Born, ningú lograva.

Anant d' aquesta manera
A tots donant atenció,
Tot lo que 't deyan te crèyes,
Omplinte es cap d' ilusió.

Un te deya qu' eres maca;
S' altre per tú se moria;
Un' altre es si 't demanava
Perque sense ell, no viuria.

Ditxós per tú aqueix estiu
Tant y tant te diverties,
Que casi casi 'm pareix
Que p' es qui vé ja sospires.

Però no 't creguis que sempre
Hajas de tení sètze ans;
Y pensa que qualche día
Heu serà de desencans:

De desencans, y... ¿saps perque?
Perque quant un en valdrás,
Ja t' haurás dat à conceixe
Y... sense cap quedarás.

XEREMIADES.

Amb so número 240 d' aquest setmanari qu' està pròxim à sortí acabarà es tercè tom de L' IGNORANCIA; y una d' aquestes festes s' han de reuní els séus redactors per nombrá es nòu Directó que li tòch passarla envant un ó dos toms més, per dins aquest vall de riayes, suposat qu' encara no ha desmerescut es favó qu' es públich li ha dispensat y li dispensa.

Es pronòstich de L' IGNORANCIA s' acabava avuy. Es molt milló qu' es de l' any passat y encara que sia de forma americana té ses fuyes cosides y en forma de llibre.

Serveixca axò d' avís à n' els qui no 'l compraren l' any passat per aquest motiu.

Ja que se tracta d' empedregá es carré de Sant Miquél, hò seria de passada es doná una mirada compassiva á n' es d' en Vilanova qu' està que no pòt pús de clòts y encalladós.

Tothòm qu' en passa, tant d' estiu còm d' hivèrn, se vèn obligat à fé equilibris y titeres, per no desviarsé un pèu.

Es tròs de carré ó terré ó faxa de camí qu' hey ha entre els rails d' es tramvia que passa per dins aquesta nòble Ciutat pareix més es pís d' un assòll de pòrchs qu' altre cosa. Ahont es més notable aquesta gran lletjura es à s' entrada de sa població, cabalment allà ahont p' es que dir d' els forasters qu' arriban, s' hi hauria de tení més esment.

Desitjariam que s' hi posás remey per crèdit nòstro.

COVERBOS.

En temps d'els estodians de la sopa, (que molt los deu recordá encara) n'hi hagué dos, que s' séu vestit ja no poria di *pruna*; es di; ja no poria aguantá més de véy, y foradat. Però no parava aquí es negòci; lo pitjó, que no tenian *quiquidus* per comprarné de nous.

Un des dos, digué à s'altre que si trobava una marillá d'òros, faria uns jochs de mans que prònte tendria médis per un vestit per hòem.

Dins un quart d'hòra tengueren un nou d'òros en son podé. Es des joch de mans, treguentse unes estisores comensá à relayá els òros d'aquella carta com qui fé durillos y passant per sa botiga d'un llauré forraren aquells òros amb un poch d'estañ y ja son partits cap à n'es Molinà à sa vorera de má. Quant fóren allá, tiráren els oros à poch, à poch, à fi de qu'es seu coló de groch, mirás à dalt, y totdos, es posaren à plorá. Quant veren que per allá pròp passaven dos estodians pagesos, redoblaren es plant per cridarlòs s'atenció.

—¿Que teniu? (los preguntaren aquells pagesos).

—Monpare que mos ha enviat catorze ñuros per comprarmós un vestit, y quant los mos parliam hem mogut un poch de camorra y mos han cayguts dins má. Y lo pitjó que ninguns sabém nadá. Si voliau fé favó de treurelòs vos ne donariam un per hòem.

—Sí: (digueren es dos estodians pagesos.)

Y treguentse sa ròba se tiraren dins má.

Encara bé no havia tocat en terra sa ròba d'aquells nadadós, quant es dos estodians, l'agafaren, y..... cametes amigues.

* *

També se conta de dos estornells de sa mateixa escola, qu'un día dematí no tenguent de qu'omplirsé sa panxa resolgueren prendre camp; y vejent un llauradó que llaurava, un des dos digué à s'altre:

—Esperém aquí, y quant veurás que jò y aquell pagés conversarém fort, te arrambarás à nòltros y me donarás sa rahó en lo que dirém.

Arribá un d'ells y després d'haverlo saludat, li digué:

—Germá: jò tròp que llaurau malament y vos gès messions, qu'apesá de no havé tocat arada may, llauraré milló que vos.

—¿Cá's de xarrá! ¿y aquests solchs no están més drets qu'una aresta?

—Jó, no vos ho demán.

Posáren messions; es diná des pagés quantre un duro de s'estodiant.

Aquest agafá s'arada y feu un solch com una llangonissa.

—Dassa es duro, (digué es pagés.)

—Vos me dareu es diná.

—Es méu solch está milló.

—Es méu.

—¿Voleu qu'heu diga es primé homo que passarà?

—Sí.

Aquí, aquell compañero s'entregá y digué qu'es solch de s'estodiant estava més bé perque cercava ses rèls.

Y s'estodiant goñá es diná.

* *

Una dòna sorda tenia un fíy qu'estodiava de capellá. Va prendre òrdres y se dedicá à predicatura. Es primé sermó que va fé, sa mare ja poreu pensá (lo que farián totes) va aná à sentirlo.

Quant hagué acabat es sermó, sa mare s'en va aná per comensá à apareyá es diná y aná justament plovia; y ella, com no duya altres pensaments, se va abrigá ses faldetes, y per abrigarsé unes faldetes s'abrigá tots es vestits y va quedá mostrant ses anques. P'es carré trobá gent qui li deya:

—Madòna, mostrau es c...

Ella se pensava que li davan s'enhorabòna des fíy, y responia:

—Axí heu vejeu d'es vòstros.

CRIDES.

~~~~~

La setmana quí vé ja hey haurá per vendre à Can Rotger, Cadena de Cort, n.º 11,

PRONÓSTICHS DE L' IGNORANCIA
à MITJA PESSETA cada un.

A Can Canals de sa Còsta d'En Brossa, número 10, hey ha *paraygos* bons y barato. N'hi trobaréu un fleret may vist per podé triá.

A tots els qui hey anirán à comprá dins aquest any los regalaran per cada pesseta qu'hey gast, un billet de ses sigüents sòrts:

1. Una capsá de lujo.
2. Un paraygo de sèda.
3. Un ventay brodat.
4. Un bastó revólver.
5. 6 pastilles de sabé.
6. Un flasco de Locion.
7. Un id. de Lavande.
8. Un imperdible.
9. Un brassaleté.
10. Una capsá de polvos.
11. Un pòt de pomada.
12. Un flasco d'aygo divina.

CALENDARIS AMERICANS

A s'Establiment d'Articles d'escriptors y objectes de Dibuix d'els Hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena, 11, hey trobarán un preciosísim surtit de dits Calendaris, els quals se vénen à preus baratíssims; n'hi ha de 2 reals un fins à 24 reals als millós.

Preus fijos.

PERRÓS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Per igual que sies guarda cor-tesies.*

SEMBLANSES.—1. *En que fa tacons.*

2. *En que s'enfla.*

3. *En que té cos.*

4. *En que n'hi ha de coll de dama.*

XARADA.....—*Ca-má.*

CAVILACIÓ.....—*Llobera.*

FUGA.....—*Estiga jò calent y riga la gent.*

ENDEVINAYA:—*Sa néu.*

GEROGLIFICH.

EL EL

L L E O X I I I

G A

I S F A N

pigota

D K P

A. F.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla un ciri a un hòmo?*

2. *¿Y una pagésa véya à una estrella?*

3. *¿Y es sòl à sa fosca?*

4. *¿Y es gèl amb so fòch?*

XARADA.

Sá primera pòts cercá
À un arbre mallorquí;
Prega à Deu per no tent
Sa segona y sa tercera,
Perque es mal que desespera
Aquell qui lo ha de sufrí;
En sa tercera y sa prima
Pòts gordá bé una viña;
Y es séu tot es un gròs mal
Qui sempre deixa seña.

UN EMPLEAT DES CARILL.

PREGUNTA.

Qu'es lo més oposat à gallego?

REQUESENS.

CAVILACIÓ.

TIES CONT

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

.o.a .e .a .i..a .o.a .e. .e..a.e..

ENDEVINAYA.

Som estat nègre
Ara som blanch
Vermey y nègre
Tench de torná.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

15 DEZEMBRE DE 1883

Estampá d'En Pere J. Gelabert.